

The eDisciple

A new weekly teaching email.
Gain new insight into the
stories and teachings of the Master every week.

Josephus records the roots of the first-century conflict between Jews and Samaritans, giving important context to the gospel stories.

The Bad Samaritans

As Yeshua and His large entourage of disciples traveled from the Galilee toward Judea, they elected to cut through Samaria.

This detail is in keeping with Josephus, who writes, "It was the custom of the Galileans, when they came to the holy city at the festivals, to take their journeys through the country of the Samaritans" (Antiquities).

He traveled with more than just the Twelve. He may have had many other disciples accompanying Him, along with families and children. As they approached the end of the first day of travel, the Master sent two messengers ahead to prepare lodging in a Samaritan village. Some Samaritans had already proven themselves friendly to the ministry of Yeshua, and He had previously demonstrated that He had no qualms about lodging in their midst. Yeshua sent the two disciples ahead of the larger group to make the arrangements.

The Samaritans of that village may have already been familiar with Yeshua and His ministry from that occasion two years earlier when He had stayed in Sychar. Perhaps they welcomed the disciples of Yeshua: "Let your Master stay with us and celebrate the Passover with us!"

The disciples replied, "No, but we are only passing through on our way up to Jerusalem."

The Samaritans, who insisted that Mount Gerizim in Samaria was the true Temple of God, resented the Jews for worshiping in Jerusalem. The Samaritans of that village refused to host Yeshua and His fellow pilgrims so long as they were bound for Jerusalem. They sent the two disciples back.

Two decades later, according to Josephus' Antiquities, hostilities between Jews and Samaritans intensified to the point that Samaritans attacked

De eDiscipel

Een nieuwe wekelijkse onderwijs e-mail.
Verwerf elke week nieuw inzicht in de
verhalen en leringen van de Meester.

Josephus legt de wortels bloot van het conflict tussen Joden en Samaritanen in de eerste eeuw, en geeft daarmee een belangrijke context aan de evangelieverhalen.

De slechte Samaritanen

Toen Yeshua en zijn grote entourage van discipelen vanuit Galilea naar Judea reisden, kozen zij ervoor om door Samaria te trekken.

Dit detail is in overeenstemming met Josephus, die schrijft: "Het was de gewoonte van de Galileeërs, wanneer zij op de feestdagen naar de heilige stad kwamen, om door het land van de Samaritanen te reizen" (Antiquities).

Hij reisde met meer dan alleen de Twaalf. Hij kan vele andere discipelen hebben gehad die Hem vergezelden, samen met gezinnen en kinderen. Toen zij het einde naderden van de eerste reisdag, zond de Meester twee boodschappers vooruit om onderdak te regelen in een Samaritaans dorp. Sommige Samaritanen hadden al bewezen vriendelijk te zijn voor de bediening van Yeshua, en Hij had eerder laten zien dat Hij er niet voor terugdeinsde om in hun midden te verblijven. Yeshua stuurde de twee discipelen op de grotere groep vooruit om regelingen te treffen.

De Samaritanen van dat dorp waren misschien al bekend met Yeshua en Zijn bediening van die keer twee jaar eerder, toen Hij in Sychar had verbleven. Misschien verwelkomden zij de discipelen van Yeshua: "Laat uw Meester bij ons blijven en het Pascha met ons vieren!"

De discipelen antwoordden: "Nee, maar wij zijn slechts op doorreis op weg naar Jeruzalem."

De Samaritanen, die volhielden dat de berg Gerizim in Samaria de ware Tempel van God was, namen het de Joden kwalijk dat zij in Jeruzalem aanbaden. De Samaritanen van dat dorp weigerden Yeshua en zijn medepilgrims te ontvangen zolang zij op weg waren naar Jeruzalem. Zij stuurden de twee discipelen terug.

Twee decennia later, volgens Josephus' Oudheden, namen de vijandelijkheden tussen Joden en Samaritanen toe tot het punt dat Samaritanen Galilese

Galilean pilgrims making their way through their territory near the Samaritan village of Ginea (modern Jenin).

The Samaritans often concocted plans to thwart the Jews and sought opportunities to create tension and cause trouble. The Samaritans believed that they were the true descendants of Abraham, Isaac, and Jacob, but they were actually descendants of the foreign population imported by Assyria. The Jewish people regarded the Samaritans as half-breeds at best, but the Samaritans claimed to have a purer Israelite pedigree than Jews. Their religion mixed Torah and their own peculiar folk customs, and they sported the original "replacement theology," believing their own practice to be the only true, authentic, biblical faith.

All of that was enough to engender hostility between Jews and Samaritans, but a long history of political wrangling, maneuvering, and sometimes open violence solidified a mutual distaste between Samaritans and Jews.

The first-century Jewish historian Josephus records that the Samaritans once defiled the Holy Temple on the eve of Passover by slipping in through the open gates and throwing the bones of dead men's bodies all around. On another occasion, according to the Mishnah, they lit signal fires on the hilltops to confuse the Jews so that many Jews celebrated the new moon on the wrong day. They often brought trouble on the Jewish people, sometimes through slanderous accusations against them, and sometimes they openly fought against them:

When the Jews face adversity, the Samaritans deny any kinship with them. Only then do they confess the truth. But if they perceive that some good fortune has befallen the Jews, they immediately pretend to be in common with them, claiming that they belong to the same people, and they derive their genealogy from the sons of Joseph, Ephraim, and Manasseh. (Antiquities)

In the Near East, refusing hospitality is regarded as a deplorable evil. Jewish tradition remembers a Samaritan village in the south called Kefar Bish, which means "Bad Town." "Why was Kefar Bish called by that name? Because it did not give hospitality to strangers" (Midrash Rabbah). The

pelgrims aanvielen die op weg waren door hun grondgebied in de buurt van het Samaritaanse dorp Ginea (het huidige Jenin).

De Samaritanen smeedden vaak plannen om de Joden dwars te zitten en zochten naar gelegenheden om spanning te creëren en problemen te veroorzaken. De Samaritanen geloofden dat zij de ware afstammelingen waren van Abraham, Izaak en Jakob, maar in werkelijkheid waren zij afstammelingen van de vreemde bevolking die door Assyrië was binnengebracht. Het Joodse volk beschouwde de Samaritanen op zijn best als halfbloed, maar de Samaritanen beweerden een zuiverder Israëlitische afstamming te hebben vergeleken met de Joden. Hun godsdienst mengde Tora en hun eigenaardige volksgebruiken, en zij hadden de originele "vervangingstheologie", waarbij zij geloofden dat hun eigen praktijk het enige ware, authentieke, bijbelse geloof was.

Dit alles was al genoeg om vijandigheid teweeg te brengen tussen Joden en Samaritanen, maar een lange geschiedenis van politiek getouwtrek, gemanoeuvreeer en soms openlijk geweld verhardde een wederzijdse afkeer tussen Samaritanen en Joden.

De eerste-eeuwse Joodse geschiedschrijver Josephus schrijft dat de Samaritanen eens de Heilige Tempel verontreinigden op de vooravond van Pesach met door de open poorten naar binnen te glijpen en de beenderen van de lichamen van dode mensen in het rond te gooien. Bij een andere gelegenheid ontstaken zij volgens de Mishnah seinvuren op de heuveltoppen om de Joden in verwarring te brengen, zodat vele Joden de nieuwe maan op de verkeerde dag vierden. Zij brachten het Joodse volk vaak in moeilijkheden, soms door lasterlijke beschuldigingen tegen hen, en soms vochten zij openlijk tegen hen:

Als de Joden met tegenspoed te maken krijgen, ontkennen de Samaritanen elke verwantschap met hen. Alleen dan bekennen zij de waarheid. Maar als zij bemerken dat de Joden enig voorspoedig lot is beschoren, doen zij onmiddellijk alsof zij met hen overeenstemmen door te beweren dat zij tot hetzelfde volk behoren, en dat zij hun geslachtslijn ontlenen aan de zonen van Jozef, Efraïm en Manasse. (Oudheden)

In het Nabije Oosten wordt het weigeren van gastvrijheid beschouwd als een betreurenswaardig kwaad. De Joodse traditie herinnert zich een Samaritaans dorp in het zuiden met de naam Kefar Bish, wat "Slechte Stad" betekent. "Waarom werd Kefar Bish zo genoemd? Omdat het geen gastvrijheid verleende aan vreem-

sages attributed the destruction of Sodom and Gomorrah partly to their inhospitable reception of strangers. Likewise, the Master told His disciples that if any village or town refused to receive them, "it will be more tolerable for the land of Sodom and Gomorrah in the day of judgment than for that city" (Matthew 10:15). Just as Sodom and Gomorrah received their due for their inhospitality, so too, James and John believed the Samaritan village that refused them lodging should receive its due.

delingen" (Midrash Rabbah). De wijzen schreven de vernietiging van Sodom en Gomorra deels toe aan hun ongastvrije ontvangst van vreemdelingen. Evenzo vertelde de Meester Zijn discipelen dat als een dorp of stad weigerde hen te ontvangen, "het voor het land van Sodom en Gomorra op de dag des oordeels verdraaglijker zal zijn dan voor die stad" (Mattheüs 10:15). Zoals Sodom en Gomorra hun verdiende loon kregen voor hun ongastvrijheid, zo geloofden ook Jacobus en Johannes dat het Samaritaanse dorp dat hun onderdak weigerde, zijn verdiende loon moest krijgen.

